

<https://www.facebook.com/groups/637856883006423/announcements>

LGBT+ Safespace

Jeg havde som barn et intenst ønske at blive dreng og tror at jeg i dag ville have kunne overbevise forstående forældre, at det var det, de skulle hjælpe mig med.

Jeg følger transpolitikken med stor interesse. Jeg har stor sympati for folk med en mands krop (jeg ved ikke, om det er en formulering man må bruge), der ønsker at være en kvinde.

Jeg selv blev meget glad feminist og meget glad lesbisk i stedet for at følge kønsskifteønsket, da jeg blev voksen.

Jeg har faktisk gennemgået et - hygge - terapeutisk forløb med 25, hvor jeg fik at vide, at det, som jeg fejlagtigt troede på, var problemet i mit liv (ikke lige i lesbiske kredse) - at jeg ikke er mænd, skulle være en trosætning, jeg skulle afvise.

Jeg har stor sympati og forhåbentligt også empati for transkvinder. Men jeg er harm over, at transaktivister mener, at alle bare kan definere de er kvinde og ligefrem fordrive lesbiske af deres bittesmå separatistiske rum, som de selv har skabt, når de ikke lige omfavner hver transkvinde, der dukker op.

Der hersker krig i de bøsse/lesbiske/transmiljøer i hele verdenen og jeg oplever transaktivister som ret aggressive og for det meste ikke parate til at gå i en dialog.

Mange lesbiske vender sig frustreret bort fra den organisation, som de tidligere har følt de var en del af i LBL.

Jeg har i en hel anden sammenhæng talt med en vild sød bøsse i går om alt andet end transemnet. Han spurgte til lesbisk organisation, mellemfolkelig kontakt og politik og det er gået for mig, mens jeg talte, at lesbiske politik har være at holde sit liv fri for mænd, der prøvede at patronisere os. Lesbisk politik har været antihierarkisk og antikapitalistisk, grøn. Det kan man ikke altid sige om bøssepolitik.

Lesbisk politik har været uorganiseret chaotisk. Vi har nægtet at vælge en leder:inde.

Det har også været vores handicap. Mens alle kan være i en bøsseorganisation, selv om de kun er håndlanger, forlanger lesbiske lighed mellem gruppemedlemmer, hvor alle har lige ret til at bestemme.

Det er også derfor, vi ikke er kommet længere med at gøre os synlige, fordi vi har brugt mest af vores tid i grupperne om at skændes om, hvem der har den helt rette holdning til hvad som helst.

Det vi dog har opnået er, at skaffe lillebitte, små rum, som separatistisk er fri for mænd.

Ikke fordi vi ikke allesammen kender mænd, som vi holder af, måske samarbejder med, men vi har kun følt os helt fri i rum, hvor mænd ikke havde adgang.

Når to kvinder sidder på café, kan vi sagtens risikere at der kommer en mænd og spørger, om vi er helt alene og det vil de da gerne hjælpe os med.

(Sådan var det i hvert fald, da jeg var ung.)

Lesbisk politik har enten været feministisk politik - vi er kvinder uanset hvordan vi identificerer os, samfundet og patriarkatet behandler os som kvinder, medmindre vi klæder os ud som mæng. Alle vegne.

Eller lesbiske politik har været queer-politik, hvor vi sammen med bøsserne har kæmpet om retten til at opnå almindelige borgerlige rettigheder som bøsse- eller lesbiske par eller forældre. At skabe disse bittesmå separatistiske rum - små heller - har været det eneste, man kan kalde lesbisk politik. De er halvprivate, og det er heller ikke alle lesbiske, der bliver lukket ind i de rum, når de ikke passer ind.

De har været enorm vigtige for at for at mærke os selv, tale frit og for at feste blandt lesbiske - som jo stritter i mange forskellige retninger.

Jeg føler det er et brutalt overgreb, at netop bøsseorganisationer (hvor der også er få lesbiske og heteroseksuelle transpersoner med) støtter transaktivister i først at insistere på, at alle kan kalde sig "kvinde" uanset krop og seksuel orientering for så at acceptere at der bliver taget de få separatistiske rum fra kvinder og lesbiske, ved at smide de oprindelige "beboere" ud eller ved at få politikerne til at trække deres støtte tilbage.

Jeg synes det er så fint, at fx også mænd har lyst til at tage kjole på på arbejde eller i sengen eller hvor som helst.

Og jeg ønsker bestemt, at folk med en genderdysphorie skal blive lykkelige og jeg vil meget gerne lære dem at kende.

Men når jeg kan risikere at blive smidt ud af min lille helle, som jeg har etableret af egen kraft, når jeg ikke lige åbner porten på gab, går jeg i baglås og trækker mig på endnu længere tilbage i private rum.

Så bliver der ikke længere offentlig tilgængelige rum, hvor unge lesbiske kan nyde fællesskaber, hvor de kan være sikker på, at de kan være "alene".

Jeg forstår ikke hvorfor der skal erklæres krig til cis-kvinder i det her.

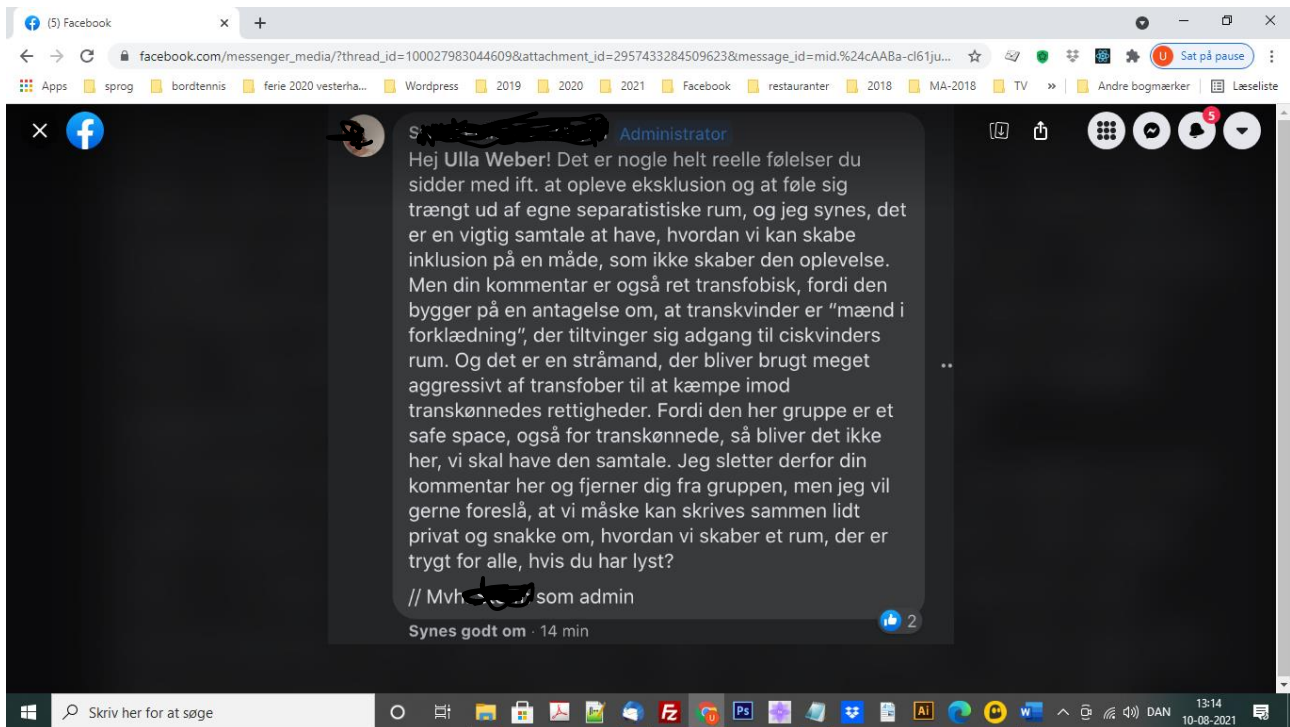
Hvorfor bekæmper man ikke patriarkatet sammen med os feminister?

Jeg har nu aldrig mistænkt LBL i gamle dage for at være særlig "feministisk". (Med al sympati, jeg har selv været aktivist og fx været med til at gøre det, der i dag hedder Mixfestival stor og stod udenfor Rådhuset, hvor min veninde i øvrigt stod med champagne, da de kom ud, da Axel og Ejgil lige var blevet gift.)

Blandt mine allerbedste venner, eller de mennesker jeg holder mest af, er en bøsse og jeg havde også for mange år siden en meget behagelig snak med en tysk transkvinde.

Men det er altså noget særligt for lesbiske - og ciskvinder, at kunne være sammen med hinanden en enkel gang. (Selv om nogle lesbiske er ganske barske, og slet ikke så høflige, som jeg oplever den "typiske" bøsse. Det er noget andet.)

Der ligger også en vigtig identitet i kroppen, som man burde have lov at udforske.

Hej _____

Tak for at oplyse hvorfor du har slettet mig fra gruppen.

Men at du har gjort det og ikke accepterer en diskussion, bekræfter mig bare i transaktivisternes aggressivitet, der kun lader deres egne problemer gælde.

Lesbiskes problemer må vige for jeres.

Jeg har på ingen måde påstået, at alle transkvinder er fakes.

Men jeg har oplevet heteromænd som meget invaderende, således, at jeg gerne vil se folk an, før jeg lukker dem ind i MINE safe spaces.

Du kan ikke være ukendt med, at der faktisk findes heteroseksuelle mænd, der tænder på at klæde sig ud som kvinde og alene af den grund påstår de er transkvinder, der kræver at lesbiske tænder på dem, fordi de jo er kvinder.

Selvfølgelig er det ikke den "typiske" transkvinde, men de, der truer vores safe-space og "save" betyder ikke, at jeg føler mig truet, men at jeg gerne vil være fri for kontak fra typer mennesker, som jeg ikke har lyst til at blive kontaktet af i mine egne rum.

Ved du hvad, I kan skride hvor peberet gror.

Jeg har i de sidste tyve år appelleret i mit miljø, at vi selvfølgelig har plads til transkvinder.

Men nej, jeg trækker mig tilbage i private rum.

Jeg skal nok sørge for, vi bliver en undergrundsorganisation, der ikke vækker transaggressorernes opmærksomhed.

Når en - jeg mener fra min side sober - dialog ikke er mulig, hvor mine bekymringer kan blive hørt og I solidariserer jer med hvilken som helst heteromænd, der vil kalde sig for "kvinde", har I mistet al min sympati.

Skrid ad helvedes til.

Jeg har været interesseret i transkvinder. Det er jeg ikke længere.